Нащо його мати на світ породила?
Хіба щоб наплакавсь та взяла могила?
Як найшлось сердешне без сорочки, кволим,
Так і поховали сиротою голим.

Вдосталь скуштував він і біди, і лиха:
То гуляв веселий, то журився стиха,
То поглядав зором усмішки живої,
То блукав чорніше хмари дощової.

Попоїсть, нап’ється та й заляже спати,
Виспиться — і знову давай починати!
Тільки ж то й роботи — спати, пити, їсти,
Надвечір заснувши, за стіл зранку сісти.

Вчинків його славних люди не зазнали,
І думки, і совість з ним якось ладнали;
Другів мав, що раді б за п’ятак продати,
Ворогів же лютих — не перещитати.

Він кохав звичайно на якусь хвилинку,
Мав собі з кохання смачну лигоминку,
Що обридла згодом, як усе на світі,
І пішов, нетяга, в сиру землю гнити.